

Capricis literaris

“No totes les dones fan servir plàtans”

MILLER, Henry, *Sexus*. Ed.62, pàg 329

Molt abans del primer petó, de la primera carícia, de la primera de les primeres vegades. Molt abans de tot allò que tard o d'hora arriba - quan de fet no saps encara què et perds o et deixes de perdre-, va arribar ell: el meu primer *llibreconsolador* (si se'm permet la gosadia d'inventar-me el mot). El vaig triar per la portada, un Ken Follet a l'atzar, d'entre les pàgines d'un catàleg de venda per correu. I sense voler-ho i molt abans de sentir per ningú (o amb ningú) de carn i ossos, m'hi vaig trobar. Una escena llarga, dues pàgines i un avió. Llegides i rellegides centenars de vegades. A bocins, senceres, de memòria, a ulls clucs, del dret i del revés. Però al llit, sempre al llit. Tapada fins dalt. Suant abans d'hora.

Tancava la porta, sigilosa. Obria el llibre d'esma, per aquella pàgina gastada i sense punt. El devorava. En catava cada paraula, cada línia. Degustava els punts, en respirava profundament les comes. Feia meu l'al-lé de la parella que, furtiva, es descobria en ple vol. Arraulits, ells, darrera una cortina. Arraulida, jo, sota un cobrellit de primera comunió. I atenta. Alerta a qualsevol passa. A la padrina. A les seves espartenyas a mitja escala. A la seva ma prima girant el pom. Perquè allò, salvatjament divertit, primerenc i desconcertant era sobretot, i per damunt de tot, secret. Molt secret.

I va ser una llàstima que en aquella època d'autoencontres furtius no descobrís, al menjador de casa, disimulat entre fascicles d'anglès i albums de cromos, *El perfum*, un tros d'infinita sensualitat. Què en sabia jo llavors de la meva futura fascinació per les olors. De l'aclucar els ulls, d'aspirar-te, de deglutir-te, de resseguir-te, de dibuixar-te i d'inhalar-te per les narius. D'ensalivar-te i mastegar-te. Qui m'havia de dir que aquell nas, que de petit ja era gran, em regalaria tant de plaer. Si només tenia quinze anys, com diria aquell. Si només havia après a ensumar, maldrestre, el paper d'aquell primer llibre, amagada en un llit de coixins brodats.

Henry Miller va arribar anys més tard, a la universitat. Primer, va ser un dels *Tròpics*. *Sexus* després, en edició barata. Camuflat entre apunts i manuals d'història, folrat d'anònim paper de diari (perdona encara la meva timidesa) compartíem viatges en metro, cues de pa, bancs de rambles i consultes de ginecòleg (no doctor, ja no sóc verge). Pura i exquisida golafreria. Una ventada de sorra calenta i salada a la cara. Una explosió a l'estòmac, delicada, fetitxista, abrumadora, llaminera i viciosa. Un buscar i rebuscar entre capítols infinits de lletra atapeïda. Un llegir en diagonal i entre línies. Un trobar l'escena adequada, justa i necessària per a cada desig, per a cada pulsio, per a cada estat d'ànim. I un dit juganer i acertiu. D'imaginació infinita.

L'estimat Henry ara jau, mandrós i desganat en alguna caixa. Com una fera de circ d'adormida però latent voracitat. Com un volcà a punt d'oferir-nos focs d'artifici. L'he de buscar, desvetllar i enllustrar. Fer-ne un exvot i oferir-lo a

santa Àgata. Als seus pits *ensafatats*. I encendre un ciri. Un de gran, de cera nova i brillant. Per la feminitat, el sexe i el plaer.

Ah! I per la literatura, és clar!

Pseudònim: Sabina Amposta